

Teemu Leppälä on suomalainen kirjailija, merikapteeni ja luotsi. Hän on työskennellyt kymmenillä erilaisilla laivoilla ja nähnyt maailmaa Suezin kanavasta Kiinan joille ja Afrikasta aina Grönlantiin asti. Kun Teemu oli talvella 2011 töissä jäänmurtajalla, eräs yö oli ollut täynnä erilaisia tehtäviä ja jännittäviä tilanteita. Tuona yönä Teemu päätti ruveta kirjoittamaan lapsille tarinoita jäänmurtaajien seikkailuista.

Kuvittaja Petri Kantoniemi asuu Suomessa. Petrillä on oma graafisen alan toimisto. Hän on erikoistunut kuvakäsikirjoitusten sekä erilaisten kuvitusten tekemiseen. Piirtämisen Petri aloitti jo aivan pienenä poikana ja hän on aina nähnyt maailman erilaisina väreinä ja muotoina. Petri on iloinen, että hän voi olla kuvittamassa Jäänmurtaja Snow -kirjasarjaa ja sen värikkäitä seikkailuja.

valkoinen elefantti

Kirjoittanut Teemu Leppälä
Kuvittanut Petri Kantoniemi

POB

JÄÄNMURTAJA SNOW JA VALKOINEN ELEFANTTI

Jäänmurtaja Snow ja valkoinen elefantti on neljäs osa Jäänmurtaja Snow -kirjasarjasta. Copyright © POB Production Oy 2019. Kirjan 1 painos ilmestyi 2017.

Kirjoittanut Teemu Leppälä
Kuvittanut Petri Kantoniemi
Taittanut Marju Veermäe

JÄÄNMURTAJA SNOW tekstien ja kuvitusten tekijänoikeudet ja muut immateriaalioikeudet omistaa POB Production Oy. Kaikki oikeudet pidätetään. Mitään osia tästä julkaisusta ei saa uudelleen käsitellä, tallentaa, kopioida tai siirtää mihinkään toiseen alustaan tai palveluun kuten tietokoneelle, kameralle, äänittämällä tai millään järjestelmällä joka voi loukata tekijänoikeuksia ilman tekijänoikeuksien haltijan POB Production Oy:n lupaa.

ISBN 978-952-7159-23-1

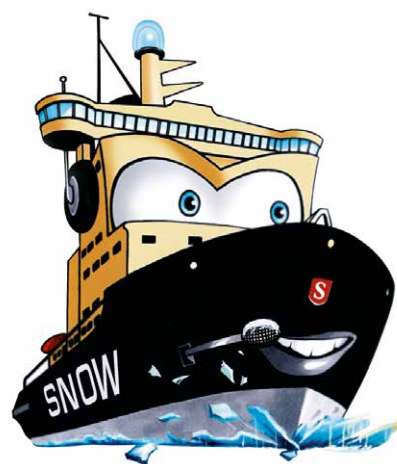
POB Production Oy, Helsinki, Finland
www.pobprodction.com
www.icebreakersnow.fi

HELIKOPTERI HARRIET

SUKELTAJA ROVI

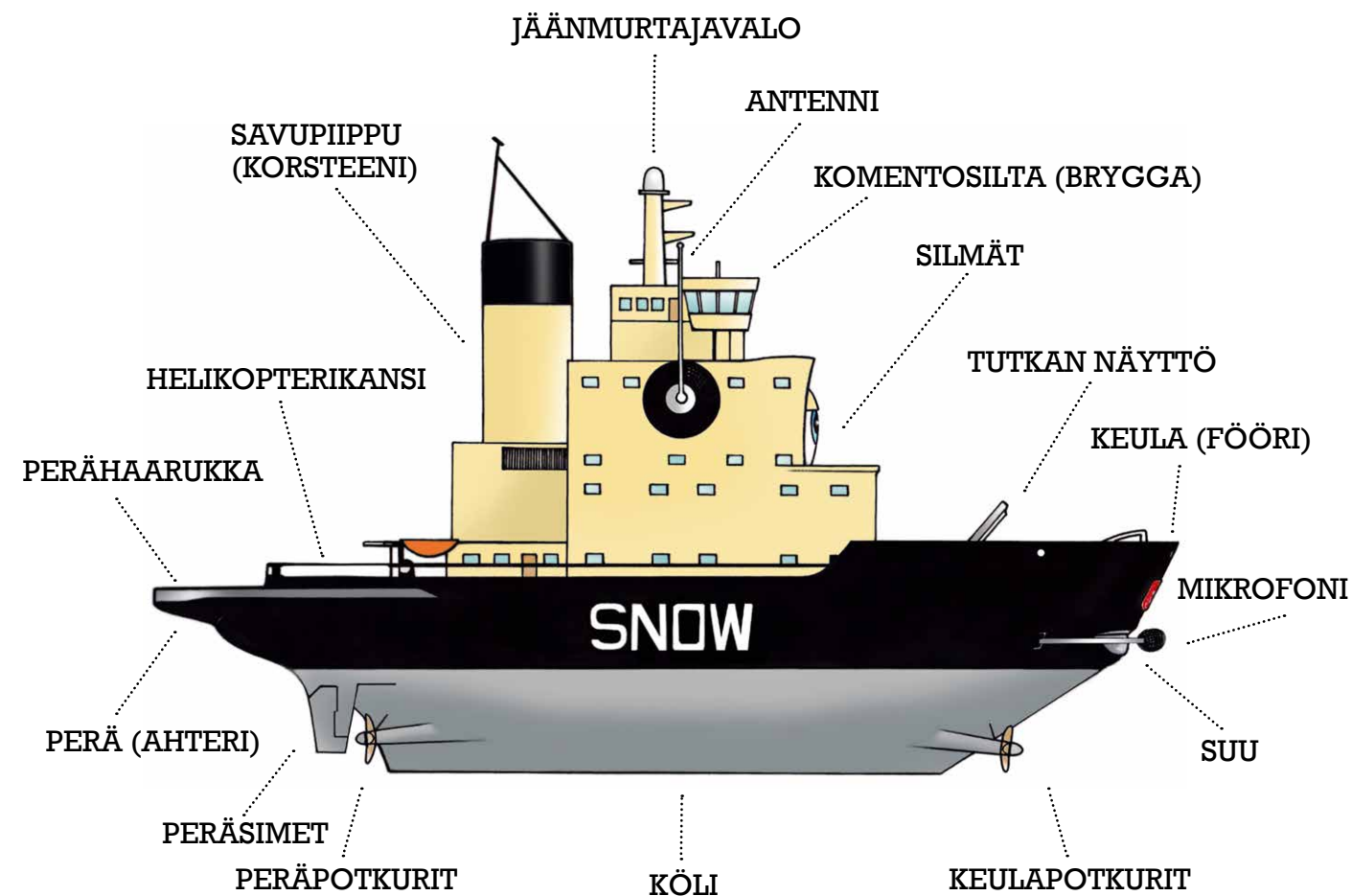
JÄÄNMURTAJA SNOW

JÄÄNMURTAJA ATLAS

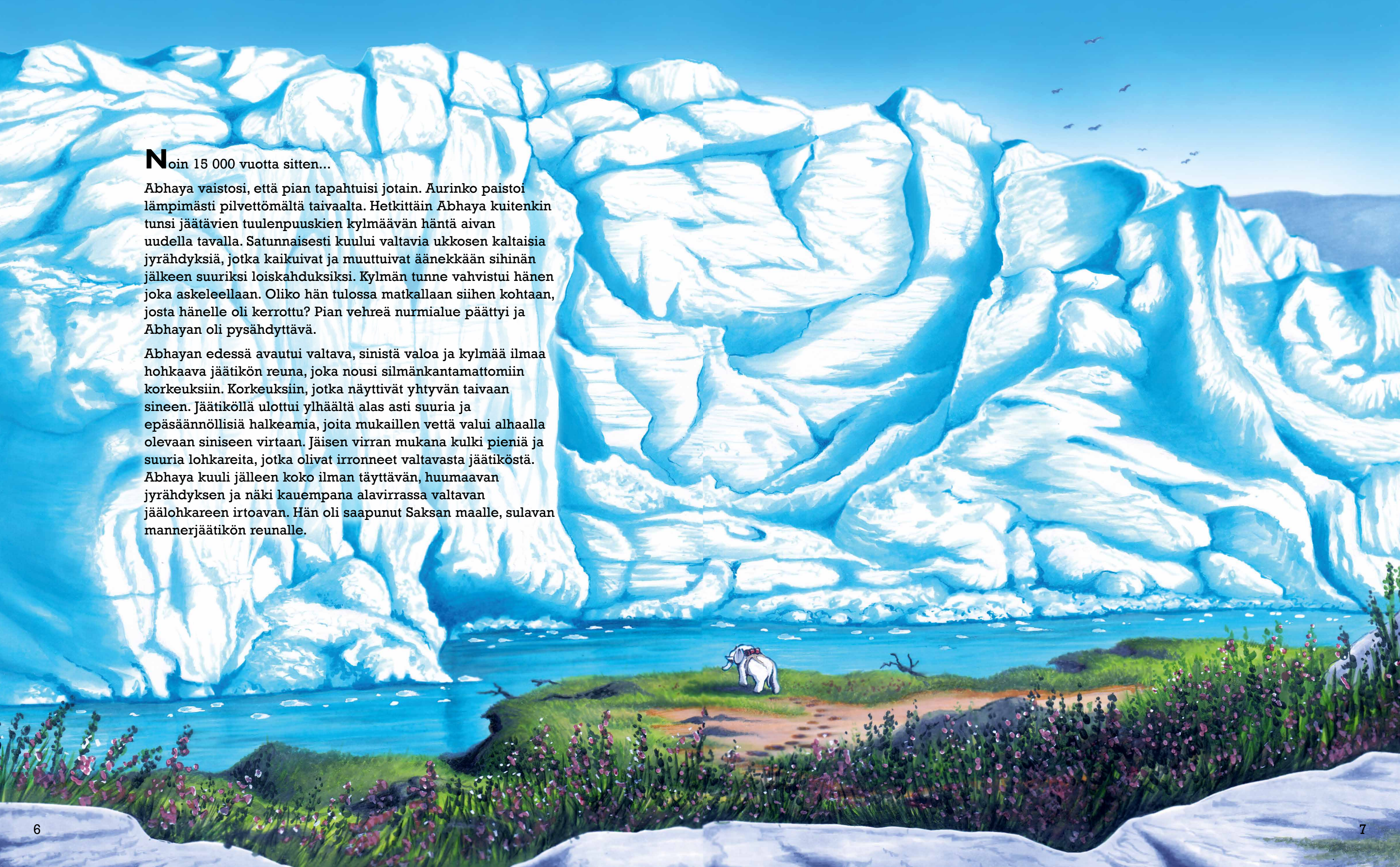

AURORA STAR

“SNOW OLKOON NIMESI JA ONNI MATKALLASI”

Snow on suomalainen jäänmurtaja, joka asustaa Katajanokalla muiden jäänmurtajaystäviensä kanssa. Snow'lla on vahvimasta teräksestä rakennettu runko, ja voimaa sillä on kuin sadassa jättiläiskarhussa. Liikkeiltään Snow on yhtä nopea kuin kärppä, ja täyttää vauhtia ajaessaan metrien paksuinen jää rikkoutuu sen ympäriltä korkeiden aaltojen saattelemana. Kesäisin Snow kerää voimia ja kunnostaa laitteitaan tulevan talven haasteisiin. Kun pakkanen paukkuu ja meri jäätyy, Snow irrottaa köydet, sytyttää mastonhuippuunsa sinisen jäänmurtajavalon ja suuntaa merelle avustamaan laivoja satamiin. Snow on avulias luonteeltaan ja rakastaa työtään merellä. Sellainen on jäänmurtaja Snow.

Noin 15 000 vuotta sitten...

Abhaya vaistosi, että pian tapahtuisi jotain. Aurinko paistoi lämpimästi pilvettömältä taivaalta. Hetkittäin Abhaya kuitenkin tunsu jäätävien tuulenpuuskien kylmäävän häntä aivan uudella tavalla. Satunnaisesti kuului valtavia ukkosen kaltaisia jyrähdyksiä, jotka kaikuivat ja muuttuivat äänekkään sihinän jälkeen suuriksi loiskahduksiksi. Kylmän tunne vahvistui hänen joka askeleellaan. Oliko hän tulossa matkallaan siihen kohtaan, josta hänelle oli kerrottu? Pian vihreä nurmialue päättyi ja Abhayan oli pysähdyttävä.

Abhayan edessä avautui valtava, sinistä valoa ja kylmää ilmaa hohkaava jäätikön reuna, joka nousi silmäkantamattomiin korkeuksiin. Korkeuksiin, jotka näyttivät yhtyvän taivaan sineen. Jäätiköllä ulottui ylhäältä alas asti suuria ja epäsäännöllisiä halkeamia, joita mukaillen vettä valui alhaalla olevaan siniseen virtaan. Jäisen virran mukana kulki pieniä ja suuria lohkaraita, jotka olivat irronneet valtavasta jäätiköstä. Abhaya kuuli jälleen koko ilman täyttävän, huumaan jyrähdyksen ja näki kauempana alavirrassa valtavan jäälohkareen irtoavan. Hän oli saapunut Saksan maalle, sulavan mannerjäätikön reunalle.

Elefantti Abhaya ei ollut koskaan ennen nähnyt jätää eikä ollut kokenut mitään vastaavaa. Matka Intiasta kauas luoteeseen, mannerjäätikön reunalle, oli kestänyt kaksitoista kuunkiertoa sekä lukemattomia auringonnousuja ja -laskuja. Abhaya oli vaeltanut suojaattomina öinä eteenpäin pysyäkseen hereillä. Hän oli kiertänyt pilvien yläpuolelle nousevia vuoristoja ja ylittänyt loputtomia tasankoja. Tähtitaivas oli opastanut kuvioillaan hänet siihen, missä hän nyt oli. Aurinko lämmitti Abhayan selkää, mutta varjo hänen vierellään alkoi loitota. Matkan oli jatkuttava jäätikköä pitkin vieläkin pidemmälle pohjoiseen. Abhaya oli pystynyt suojelemaan niskassaan olevaa kääroä vaaroilta. Viesti oli saatava perille.

Ennen jäätikölle pääsyä oli ylitettävä sininen, jäätävä virta. Suuret jäälohkareet kulkivat virran mukana ja olisivat helposti voineet viedä Abhayan mennessään. Ajoituksen olisi oltava oikea ylitykselle. Abhaya löysi matalan kohdan ja lähti päättäväisesti ylittämään virtaa. Virta oli voimakkaampi kuin Abhaya olisi voinut uskoa. Hän astui jokaisen askeleen harkiten, välttäen horjahtamista ja virran mukana kulkevia jäälohkareita. Kylmä virta alkoi jo puuduttaa Abhayaa, mutta onneksen hän näki edessään vastarannalla suojaosan uoman.

Ilta ei olisi voinut olla sinisempi. Jäinen virta oli jätetty taakse, ja Abhaya oli päässyt nousemaan valtavan jäätikön katolle. Abhayan mielen täytti helpotus mutta samalla uteliaisuus uudesta ja tuntemattomasta jäätiköstä. Lumi tuntui erikoiselta Abhayan alla. Ympärillä näkyi vain valkoisia dyynejä sekä suuria lammikoita. Kuinka pitkä jäätikkö oli ja mihin se voisi hänet kuljettaa? Abhaya näki suuren railon, joka jatkui kauas pohjoisen suuntaan. Hän päätti seurata railoa.

Matka taittui joutuisasti. Maisemat vaihtuivat valkoisesta valkoiseen. Suuri railo jatkui ja jatkui kohti pohjoista. Ympäristö oli uusi Abhayalle, eikä hän tiennyt mistä saisi yöksi suojan. Yllättäen Abhaya havahtui aivan hänen kohdallaan kuuluvaan jyrähdykseen. Jää hänen allaan vavahti. Abhaya kaatui kyljelleen ja matkasi suuren jäälohkareen mukana kohti railon pohjaa.

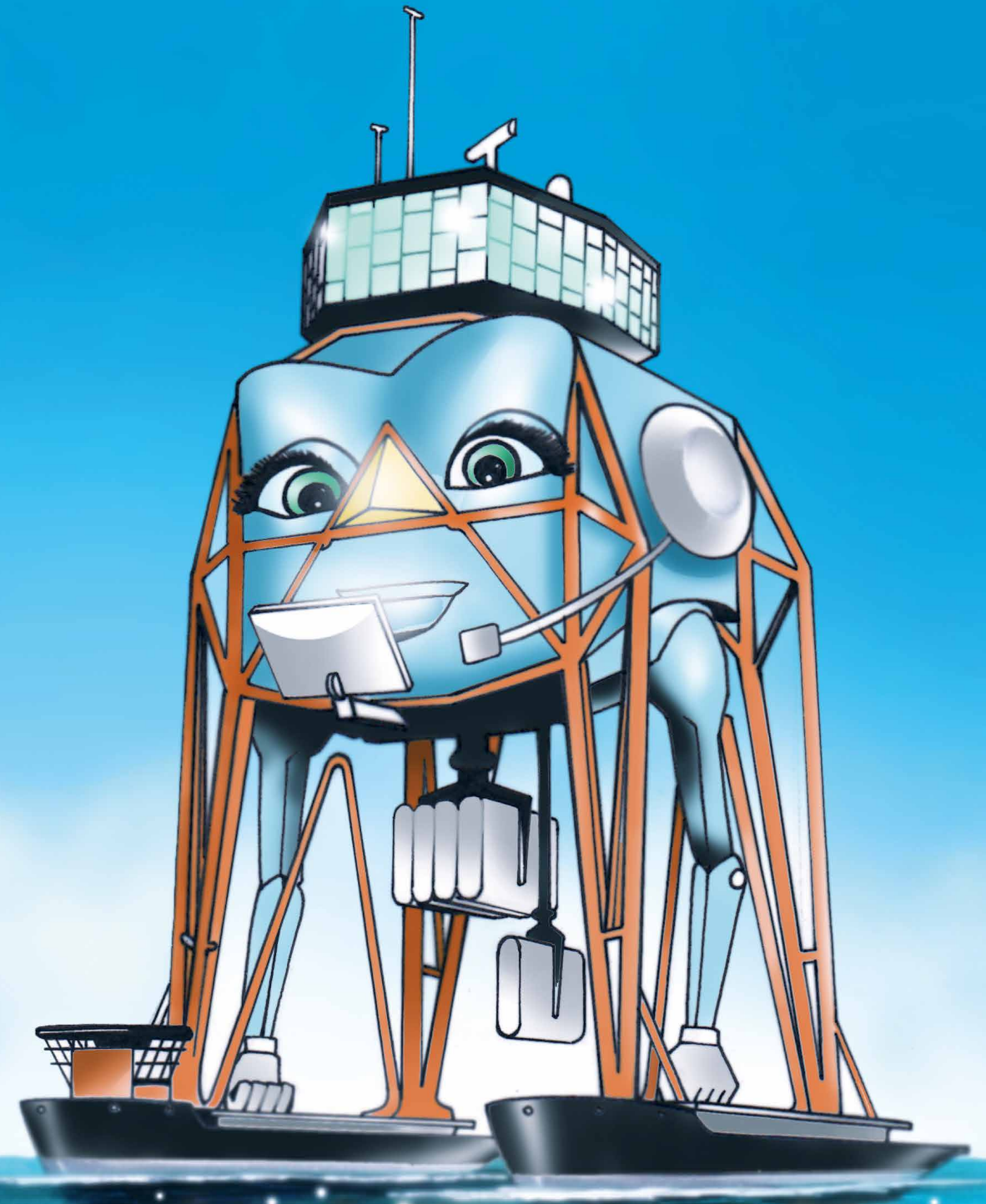

Irronnut jäälohkare putosi railon pohjalle ja pirstaloitui Abhayan ympärille. Kylmä lumi ja jää alkoivat lämmittää Abhayaa. Hän näki vielä kirkkaina välähdyksinä mielessään Intiasta asti tehdyn matkan. Hän muisti ystävät saattamassa häntä pitkälle, tuntemattomalle matkalle. Suuret vuoret, loputtomat tasangot, virtaavat joet sekä korkeuksiin nousevat metsät. Viimeisimpänä hän muisti sinisen valtavan jäätikön edessään sekä tunteen kääröstä niskassaan. Auringon viimeiset säteet alkoivat loistaa suuren railon kaarissa kristallimaisesti. Sitten kaikki kylmeni ja Abhaya jäi valtavan jäätikön sydämeen.

Nyky aika.

Jäänmurtaajat Snow ja Atlas olivat siirtyneet Saaristomereltä erikoistehtäviin Suomenlahden itäpuolelle. Jäänmurtaajat Pollux ja Castor jäivät viimeisinä turvaamaan alusten kulun pohjoisessa, ja Jäänmurtaaja Steel oli siirtynyt Herra Utön seuraksi Saaristomerelle. Suomenlahdella jäää oli vielä satunnaisesti, mutta alukset eivät enää tarvinneet jäänmurtaajien apua haurastuneiden jäiden ansiosta.

Operaatio Plankton -nimiseen erikoistehtävään oli kerätty kokenut joukko osaajia. Tarkoituksena oli kiinnittää merenpohjaan suuria metallilevyjä, jotka tuottaisivat energiaa meren virtauksesta. Tekemistä riitti niin meren pinnalla kuin pinnan allakin. Erikoisalus Aurora Star laski levyjä tarkasti mereen Sukeltaja Rovin ohjeiden mukaisesti. Jäänmurtaaja Snow'n ja Atlaksen tehtävänä oli suojella Aurora Staria mahdollisilta ajelehtivilta kevätjääautoilta sekä muulta laivaliikenteeltä. Snow odotti parhaillaan myös Helikopteri Harrietin saapumista kartoituslennolta. Kevätaamu oli sujunut erinomaisesti, ja tehtävästä odotettiin menestystä. Operaatio Plankton toi kaikille mukavaa vaihtelua pitkän ja kylmän kiintojäätalven jälkeen.

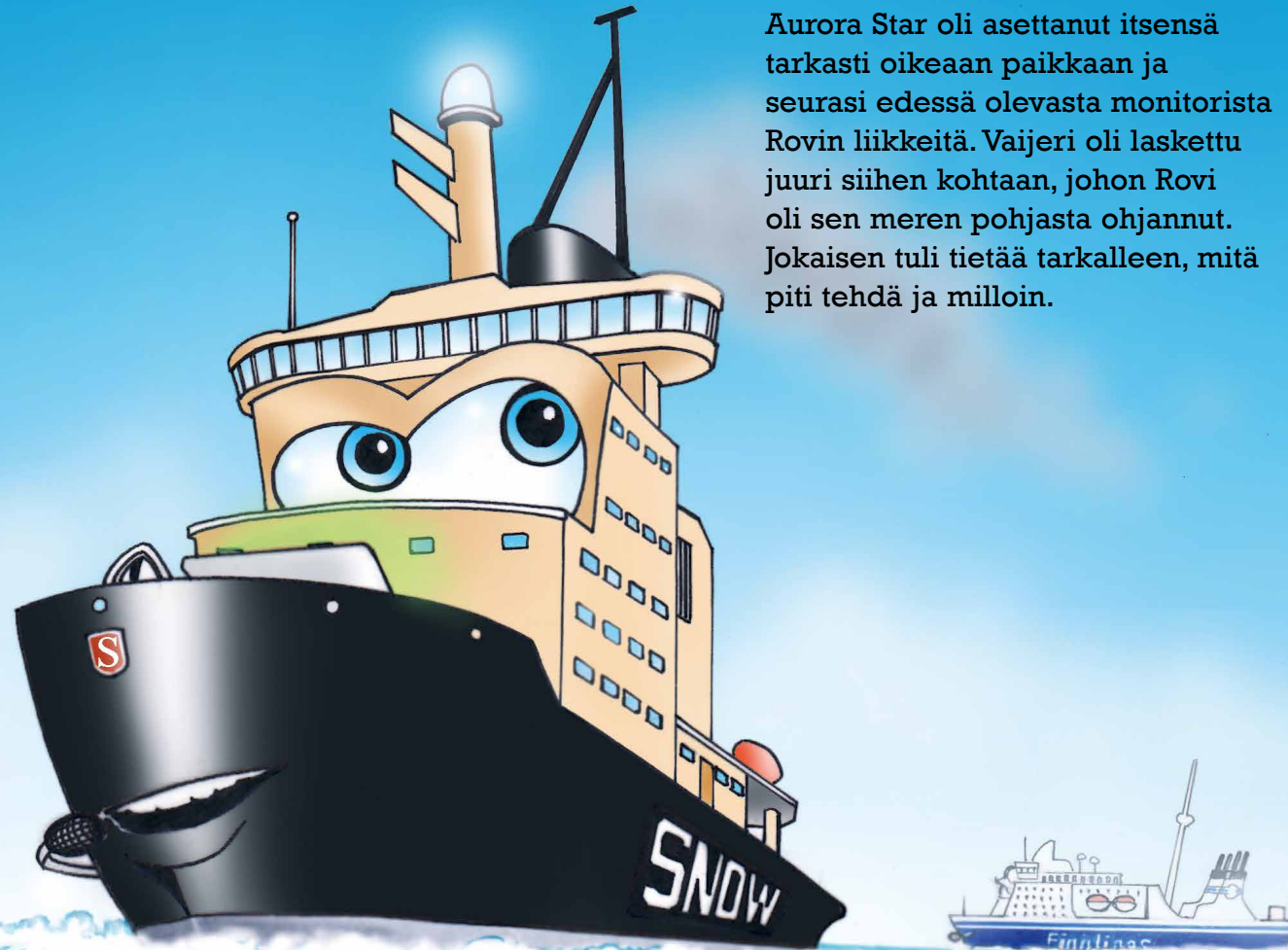
Jäänmurtaja Snow eteni hitaasti itään päin ja tähysti ympärilleen. Atlas hoiti tarkasti omaa osuuttaan tehtävästä ja pysyi sovitulla etäisyydellä Snow'sta ja Aurora Starista. Tärkeää oli varmistaa, ettei mikään ulkoinen asia vaarantanut operaatiota. Snow'n oli tarkoitus muuttaa suuntaansa, joten hän ilmoitti asiasta muille radiopuhelimella.

– Operaatio Plankton, tässä Snow. Ajan tästä vielä kaksi mailia lännen suuntaan ja sitten käännän suuntani suoraan kohti etelää. Kuuluiko?

– Asia selvä, kuittasivat Aurora Star ja Atlas yhteen ääneen. Helikopteri Harrietin ja Rovin vastaukset tulivat hiukan myöhemmin. Heidän rahisevat äänensä tulivat korkealta ilmasta ja syvältä meren pohjasta.

– Tämä selvä. Loppu, sanoi Snow ja tarkisti tutkan ruudusta vielä tilannetta.

Aurora Star oli asettanut itsensä tarkasti oikeaan paikkaan ja seurasi edessä olevasta monitorista Rovin liikkeitä. Vaijeri oli laskettu juuri siihen kohtaan, johon Rovi oli sen meren pohjasta ohjannut. Jokaisen tuli tietää tarkalleen, mitä piti tehdä ja milloin.

Sukeltaja Rovi liikkui ketterästi pohjaan kiinnitettyjen suurien teräslevyjen välissä. Työskentely meressä oli jotain, minkä Rovi osasi ja mistä hän piti. Uudet tehtävät olivat aina mieluisia, sillä niistä sai myös kokemuksia, joista oli hyötyä tulevaisuudessa. Nyt näkyvyys oli mitä parhain ja kaikki sujui mallikkaasti. Virtauksien kanssa oli kuitenkin oltava hyvin tarkkana, sillä ne liikuttivat pientä Rovia helposti. Tarkkuustyötä, tarkkuustyötä, pohti Rovi ohjaillen suuria metallilevyjä alustoilleen. Hän antoi ohjeita pinnalla olevalle Aurora Starille.

– Aurora Star, tässä Rovi. Kuuletko minua?

– Kyllä kuulen, vastasi Aurora Star. – Meren pinnalla ollaan ja millimetrilleen siinä missä pitääkin olla.

– Ehkä millimetrin millimetrilleen, vastasi Rovi huvittuneena. – Sain levyn kiinnitettyä pohjaan ja irrotan vaijerin. Voimme siirtyä asentamaan yhdeksättötoista levyä.

– Tämä selvä, Rovi. Ilmoita, kun voin nostaa vaijerin ylös.

– Valmista on, Aurora Star. Vinssi pyörimään ja vaijeri ylös valon nopeudella. Enää ei ole kuin satayhdeksänkymmentäyksi kappaletta levyjä jäljellä, sanoi Rovi.

– Olet matemaattinen lahjakkuus, vastasi Aurora Star Roville hiukan naljailevaan sävyyn. – Kevennän pihtien puristuksen, ja kohta lähtee vaijeri ylös, varmisti Aurora Star vielä.

– Ok, kuittasi Rovi.

Valtavien pihtien puristus keveni,
ja pihdit irtosivat teräslevystä.
Rovi käänsi katseensa ja ilmoitti
Aurora Starille pihtien irronneen.
Potkurit lähtivät pyörimään, ja
Rovi väisti ketterästi keinahtavan
teräslevyn. Pihdit lähtivät
nousemaan vinhaa vauhtia
kohti pintaa, jolloin Rovin oli
aika siirtyä valmistelemaan
seuraavan teräslevyn laskua.

Helikopteri Harriet oli lähestymässä kartoituslennolta ja ilmoitti tulostaan
muille.

– Operaatio Plankton, tässä Harriet. Täältä ilmasta katsottuna kaikki näyttää
hyvältä. Mitään suurempaa jäälauttaa ei ole näkyvissä. Laivaliikenne
sujuu mallikkaasti kauempana etelässä. Ilma on mitä parhain ja näkyvyys
erinomainen. Onko helikopterikenttä valmis laskeutumiseeni, Snow?

– Valmista on, Harriet. Pidän suunnan ja nopeuden. Tervetuloa jälleen, vastasi
Snow hyväntuulisena.

– Selvä, Snow. Kaikki valmista laskeutumista varten, sanoi Harriet täsmällisesti.

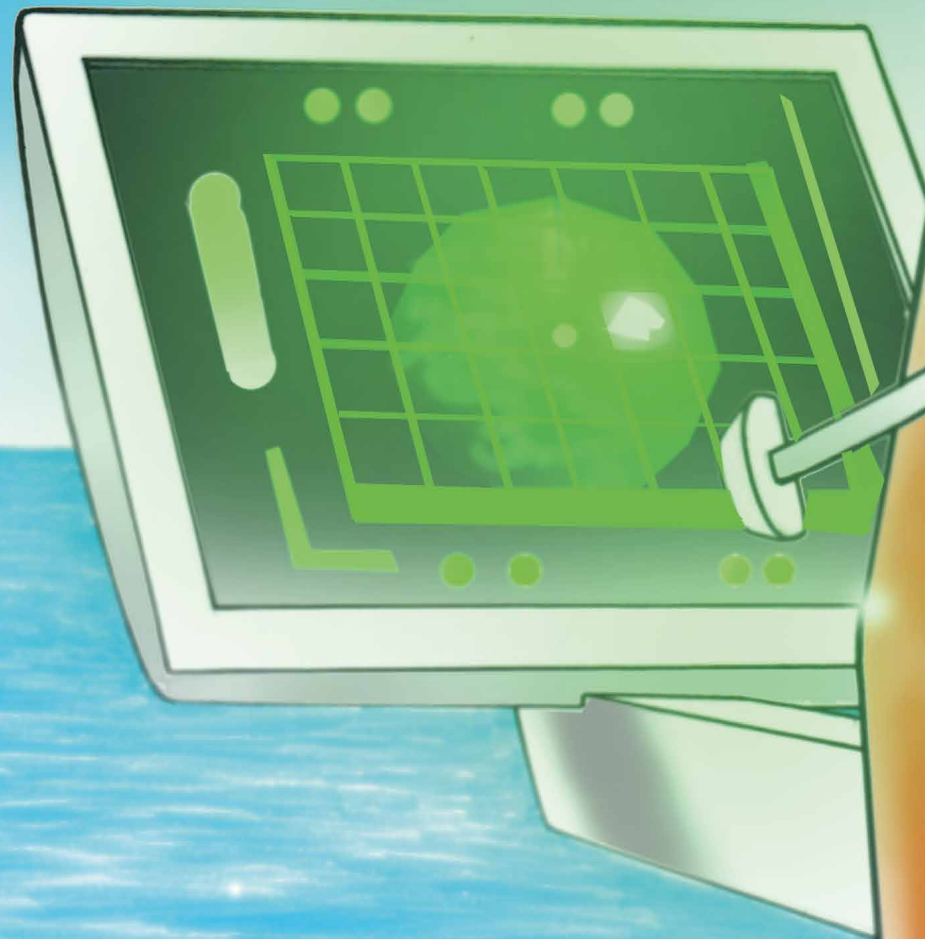
Atlas kuunteli radiokeskustelua vierestä ja alkoi muistella vanhoja aikoja
Snow'lle.

– Ennen vanhaan laivoja oli enemmän ja
kiintojäätkin riitti tähän aikaan vuodesta.
Muistan avustaneeni tällä suunnalla,
kun kuuden laivan saattue piti auttaa
kerralla läpi melkoisesta jääkasaumasta.
Avustettavat olivat kyllä tyytyväisiä,
myhäili Atlas.

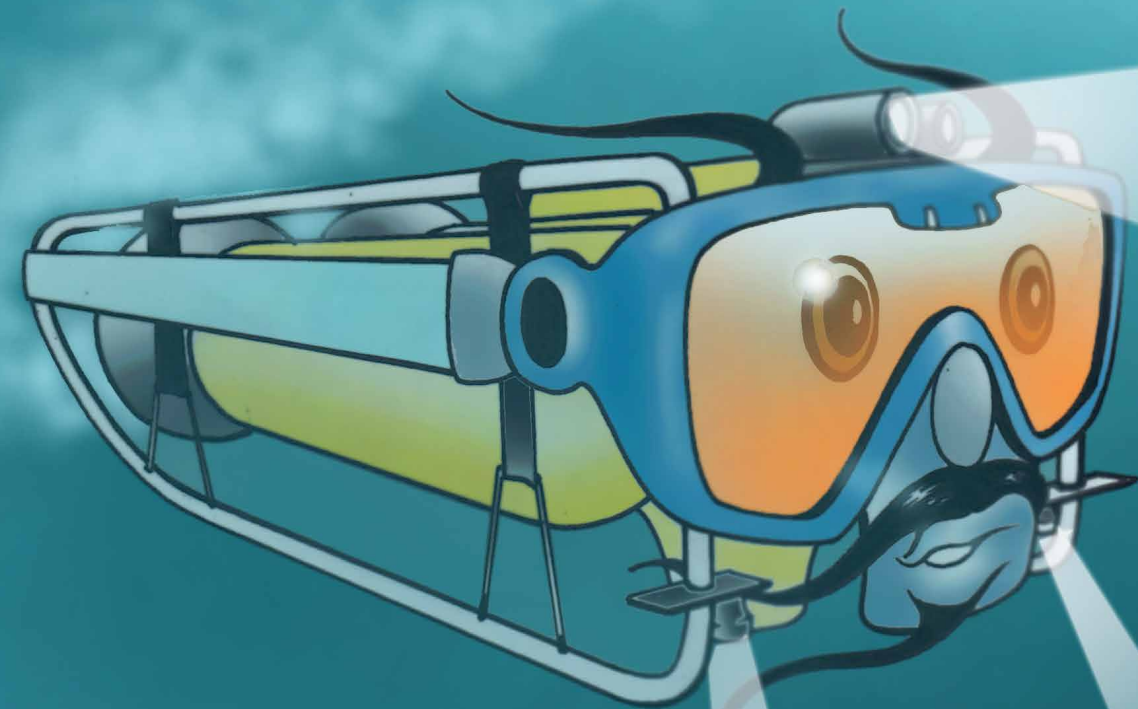
– Varmasti olivat. Nyt pääsemmekin sitten
luomaan tulevaisuuden tekniikkaa, sanoi
Snow.

Aurora Star liikkui hitaalla nopeudella kohti seuraavaa laskukohtaa. Hänen edessään oleva tutkan monitori näytti tarkasti pohjan muodot sekä Roviin sijainnin. Yllättäen Aurora Star havaitsi tutkassa oudon kaiun, joka ei ollut aivan normaali. Kaiun signaali poikkesi täysin tavanomaisesta. Tämä asia tulee selvittää heti, tuumasi Aurora Star ja otti yhteyden Roviin.

- Sukeltaja Rovi, tässä Aurora Star. Kuuletko minua?
- Kyllä kuulen, kiittasi Rovi. – Täällä olen ollut pohjan tuntumassa jo tovin odottelemassa seuraavaa levyä, sanoi Rovi pitkästyneen oloisena.
- Tuli pieni muutos, sanoi Aurora Star. – Sinun suunnastasi länteen, noin 900 metrin päässä, tutkassani näkyy outo kaiku. Tämä asia tulee tarkistaa, joten laittakaahan potkurit pyörimään ja valot lännen suuntaan.
- Rovi kiittää. Suunta on jo kohti länttä. Laskeudun hiukan alemmas, jotta näen pohjan vieläkin paremmin.
- Hienoa, Rovi, vastasi Aurora Star.

Rovin valonheittimien keilat läpäisivät merta, kun hän eteni kohti Aurora Starin mainitsemää kohdetta. Päivänvalo kajasti pinnalta. Rovi tiesi kokemuksesta, millaista oli sukeltaa erilaisissa merissä. Hän oli sukeltanut valtamerissä, joissa oli kilometrien syviä kraattereita, hylättyjä temppeleitä ja valtameren pituisia vuoristoja. Tutusta ympäristöstä poikkeaminen vaati aina erityistä varovaisuutta. Rovi otti uudelleen yhteyden pinnalle.

- Aurora Star, tässä Rovi. Matkaa kohteeseen 400 metriä. Ei havaittu mitään poikkeavaa.
- Asia selvä. Matkaa 400 metriä. Käänä suuntaasi viisi astetta lisää lännen suuntaan, Rovi.
- Kuitti, Aurora Star. Käännetty viisi astetta lännen suuntaan. Ylitin juuri pohjassa olevan suuren harjanteen. Matkaa kohteeseen 300 metriä. Vieläkö kaiku näkyy tutkassasi?
- Harjanne ylitetty. Matkaa kohteeseen 300 metriä, kuittasi Aurora Star.
- Kaiku näyttää olevan samassa paikassa koko ajan. Minua kiinnostaa todellakin, mikä se voi olla. Kaiku voimistuu ja heikentyy säännöllisesti. Outoa.
- Havaittu heijastus suoraan edessäni. Etäisyyttä enää noin 150 metriä. Tämä voi olla se, mitä olemme etsimässä, sanoi Rovi Aurora Starille innostuneena.
- Hienoa, Rovi. Nyt olet jo lähellä. Ilmoita heti, kun saat selville, mikä se on, sanoi Aurora Star.
- Tämä selvä, vastasi Rovi.

Jännitys valtasi Rovi, kun hän eteni hitaasti yhä lähemmäs kohdetta. Etäisyys oli kymmenen metriä, sitten viisi metriä. Rovi oli jo lähes kohteen päällä ja suuntasi valonheittimet viistosti eteensä pohjaa kohti. Valokeilat osuivat alla olevaan kohteeseen ja heijastuivat kirkkaina takaisin häikäisten Rovin hetkeksi. Hämmästyks oli suuri, kun hän tunnisti alapuolella olevan kohteen kristallinkirkkaaksi läpinäkyväksi kiveksi. Sen sisällä oli valkoinen elefantti! Kivi oli kuin suuri kristallinen jääpala, jonka sisällä elefantti lepäsi kyljellään. Tätä ei kyllä pinnalla kelluva laivue usko, tuumi Rovi ja otti pikaisesti yhteyden ylös.

– Aurora Star, tässä sukeltaja Rovi. Kohde paikannettu ja tunnistettu.

– Aurora Star kiittää. Hylkykö?

– Ei ole tällä kertaa. Kyseessä on valkoinen elefantti, vastasi Rovi täsmällisesti.

– Valkoinen elefantti? Jos Rovi tulisi nyt pintaan huoltokäynnille, niin tarkastetaan kaikkien laitteiden kunto.

– Kyllä kyseessä on valkoinen elefantti, vakuutti Rovi. – Se on jonkin kirkkaan ja läpinäkyvän kiven sisällä.

– Miten se sinne olisi voinut joutua? osallistui myös Snow keskusteluun. – Kuulostaa kyllä oudolta. Tämä asia pitää kyllä nähdä omin silmin.

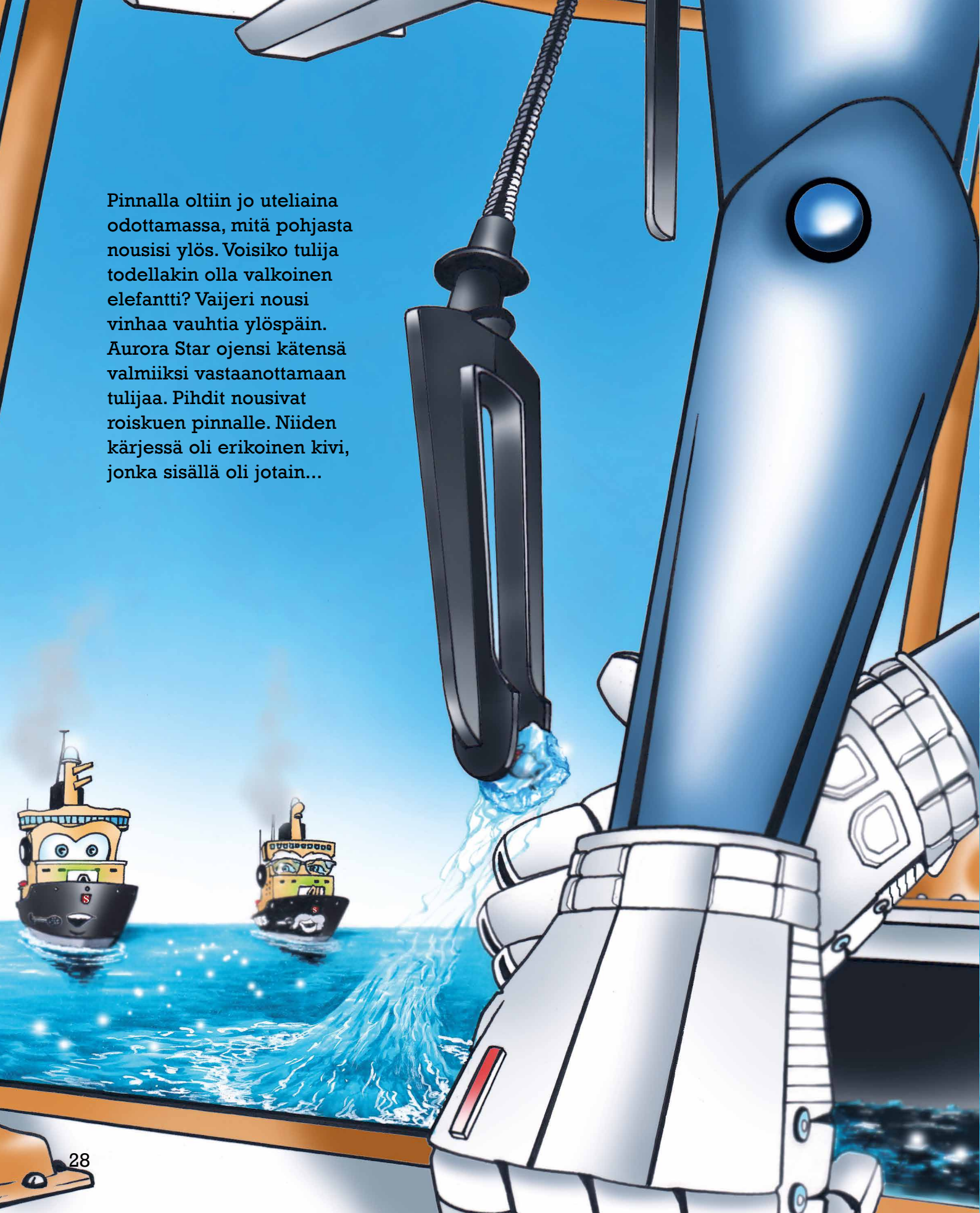
– Onko siitä mahdollista saada pihdeillä otetta ja nostaa sitten ylös? kysyi Aurora Star Rovilta.

– On se mahdollista, vastasi Rovi. – Pihdit alas, niin nostetaan ylös!

Operaatio Plankton sai yllättävän muuttujan, valkoisen elefantin. Jäänmurtaja Snow, Atlas, Harriet ja Aurora Star eivät voineet uskoa asiaa todeksi. Aurora Star siirtyi Rovin määrittämään kohtaan ja laski suuret pihtinsä alas. Pihdit tarttuivat kevyen varmasti kiinni, ja Rovi antoi Aurora Starille nostoluvan.

Pinnalla oltiin jo uteliaina odottamassa, mitä pohjasta nousisi ylös. Voisiko tulija todellakin olla valkoinen elefantti? Vaijeri nousi vinhaa vauhtia ylöspäin. Aurora Star ojensi kätensä valmiiksi vastaanottamaan tulijaa. Pihdit nousivat roiskuen pinnalle. Niiden kärjessä oli erikoinen kivi, jonka sisällä oli jotain...

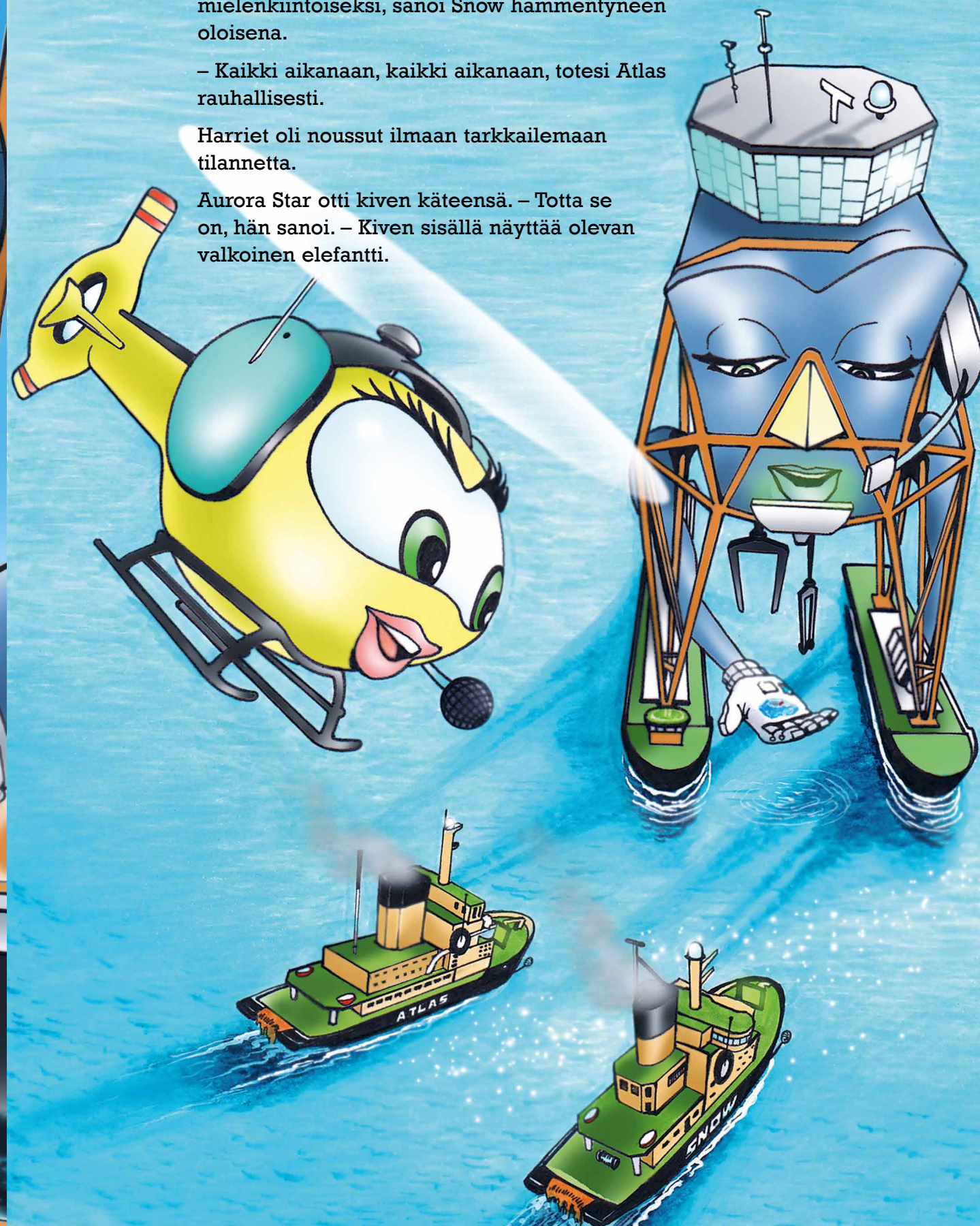

– Nyt tämä Operaatio alkaa todellakin käymään mielenkiintoiseksi, sanoi Snow hämmentyneen oloisena.

– Kaikki aikanaan, kaikki aikanaan, totesi Atlas rauhallisesti.

Harriet oli noussut ilmaan tarkkailemaan tilannetta.

Aurora Star otti kiven käteensä. – Totta se on, hän sanoi. – Kiven sisällä näyttää olevan valkoinen elefantti.

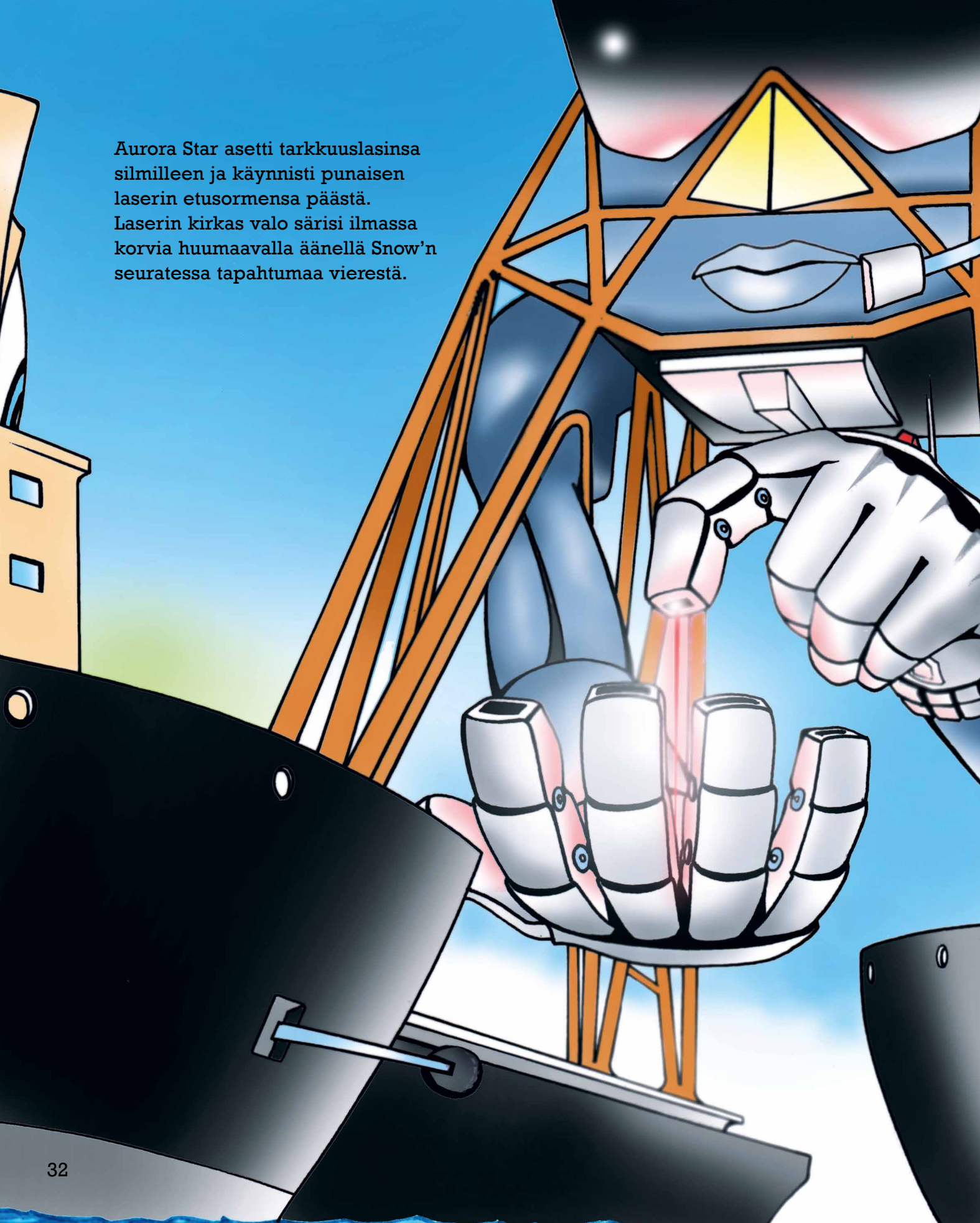
Aurora Star oli nostanut pohjasta löytyneen kohteen kämmenellensä kaikkien ihmeteltäväksi. Se todellakin oli valkoinen elefantti, kuten Rovi oli sanonut. Hämmästyks näkyi kaikkien kasvoilla.

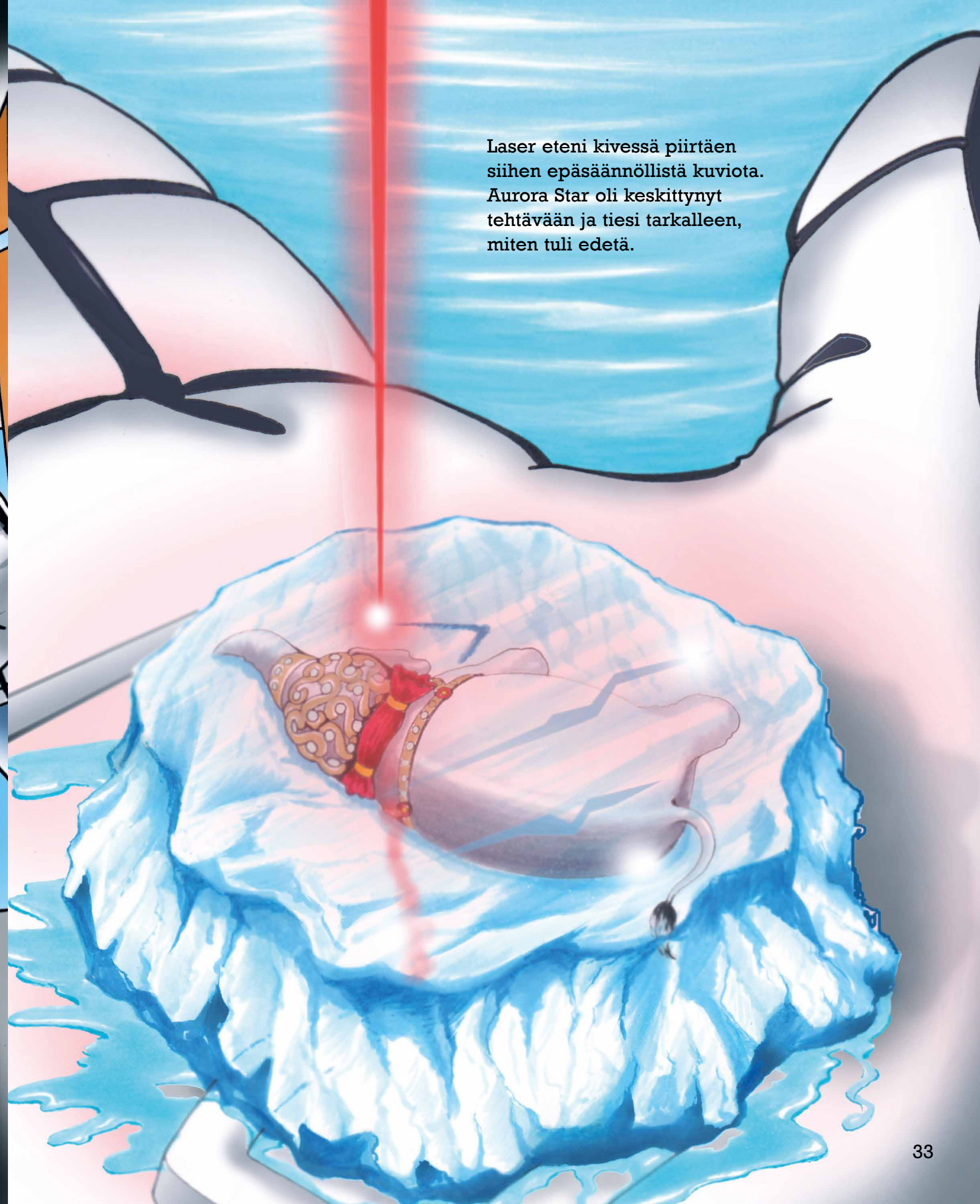
- Minkä sisällä elefantti oikein on, ja miten ihmeessä se on joutunut Suomenlahdelle? ihmetteli Snow huolissaan.
- Elefantilla on värikkäitä koristeita päänsä päällä, ja niskaan on kiinnitetty jokin punainen käärö, sanoi Aurora Star.
- Käärö? vastasi Atlas yllättyneenä.
- Käärö on kiinnitetty elefantin niskaan. Siinä voi hyvinkin olla jotain sisällä, mutta en ole varma, sanoi Aurora Star uteliaana.

- Voisimmepa vielä jotenkin auttaa valkoista elefanttia, sanoi Snow.
 - Tässä tarvitaan nyt tekniikkaa. Taidan ottaa laserin käyttöni, sanoi Aurora Star.
 - Miten sinä sen teet? kysyi Harriet uteliaana.
 - Kivi on painava ja tuntuu erittäin kovalta aineelta. Pystyn säätämään laserini pituuden ja voimakkuuden niin, että käärön poisto onnistuu turvallisesti, sanoi Aurora Star.
 - Meidän pitää olla varmoja, että tämä toimii. Ovatko kaikki samaa mieltä Aurora Starin laserista? kysyi Snow muilta.
- Kaikki olivat samaa mieltä asiasta.

Aurora Star asetti tarkkuuslasinsa silmilleen ja käynnisti punaisen laserin etusormensa päästä. Laserin kirkas valo särösi ilmassa korvia huumaavalla äänellä Snow'n seurattessa tapahtumaa vierestä.

Laser eteni kivessä piirtäen siihen epäsäännöllistä kuviota. Aurora Star oli keskittynyt tehtävään ja tiesi tarkalleen, miten tuli edetä.

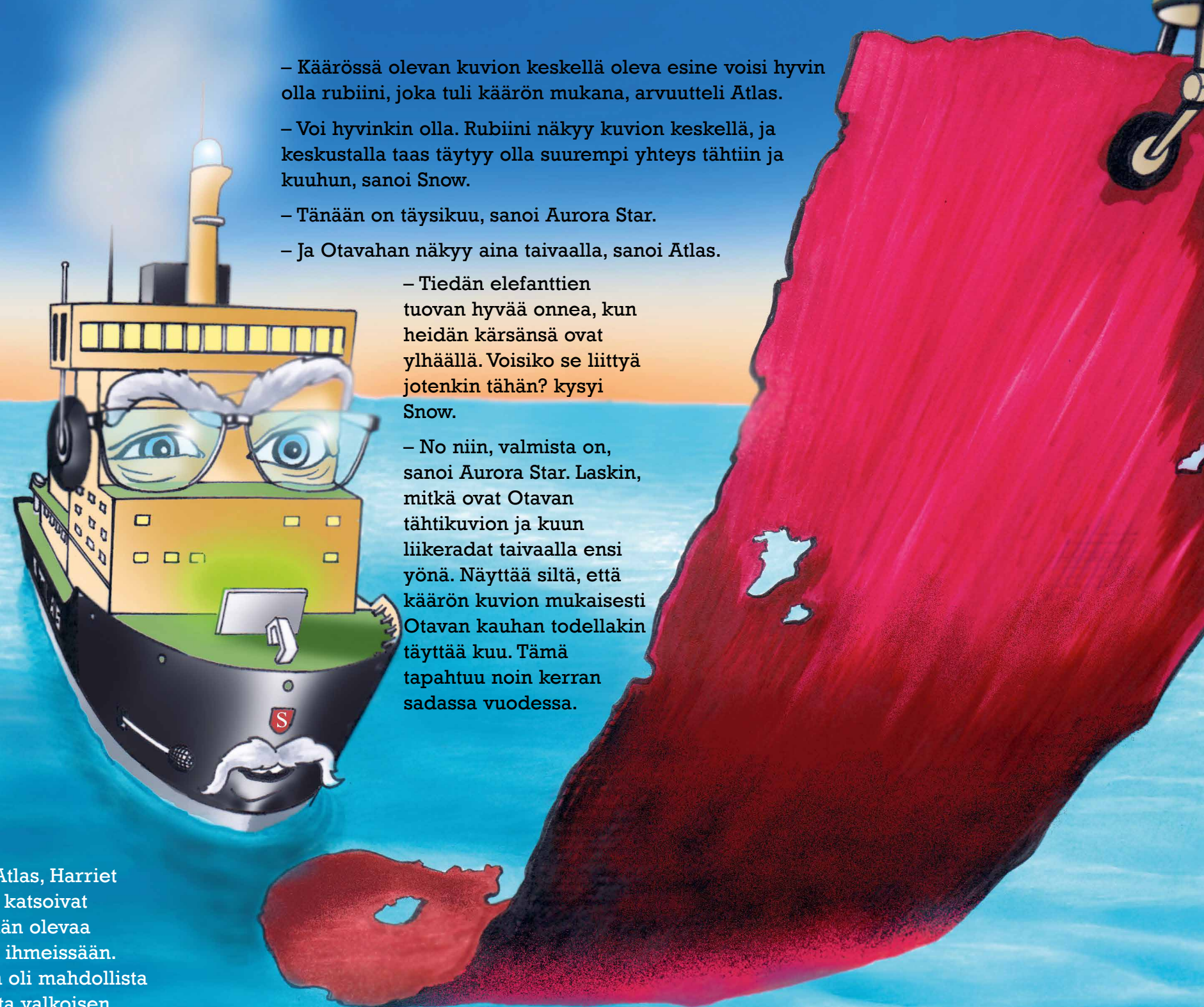
Aurinko oli jo laskenut läntisen taivaanrannan taakse, kun Aurora Star sai työn valmiiksi. Taivas muuttui yhä tummemmaksi tulenliekkien värien loistaessa horisontin yläpuolella. Illassa oli jotain sellaista, mitä kukaan mukana olleista ei ollut ennen tuntenut. Laser oli toiminut erinomaisesti, ja juuri oikean kokoinen pala oli saatu leikattua pois käärön edestä. Aurora Star laski sormensa lähelle käärröä. Sormesta laskeutui pitkä teleskooppipihti, joka tarrasi kääröstä kiinni. Punainen käärö nousi ylös, ja sen mukana tuli pieni nahkainen pussi.

Aurora Star asetti valkoisen elefantin huolellisesti helikopterikentälle ja alkoi tutkimaan käärön sisältöä. Nahkaisesta pussista löytyi punainen rubiini, jonka hän asetti sormensa päähän. Toisella kädellä hän avasi käärön niin, että muutkin näkivät sen. Kääröön oli tehty merkillinen kuvio. Ylös kuvioon oli piirretty Otavan tähtikuvio, jonka kauhan sisällä oli täysikuu. Tähtikuvion alapuolelle oli piirretty jalokiveä muistuttava esine, joka valaisi kolmea kärsät kohotettuina olevaa elefanttia. Mitä kuvio tarkoitti, pohtivat kaikki.

Snow, Atlas, Harriet ja Rovi katsoivat edessään olevaa käärröä ihmeissään. Heidän oli mahdollista ratkaista valkoisen elefantin mysteeri vain yhdessä.

- Käärössä olevan kuvion keskellä oleva esine voisi hyvin olla rubiini, joka tuli käärrön mukana, arvuutteli Atlas.
- Voi hyvinkin olla. Rubiini näkyy kuvion keskellä, ja keskustalla taas täytyy olla suurempi yhteys tähtiin ja kuuhun, sanoi Snow.
- Tänään on täysikuu, sanoi Aurora Star.
- Ja Otavahan näkyy aina taivaalla, sanoi Atlas.

– Tiedän elefanttien tuovan hyvää onnea, kun heidän kärsänsä ovat ylhäällä. Voisiko se liittyä jotenkin tähän? kysyi Snow.

– No niin, valmista on, sanoi Aurora Star. Laskin, mitkä ovat Otavan tähtikuvion ja kuun liikeradat taivaalla ensi yönä. Näyttää siltä, että käärrön kuvion mukaisesti Otavan kauhan todellakin täyttää kuu. Tämä tapahtuu noin kerran sadassa vuodessa.

– Ihan noin pitkälle ei muistini riitä, viisasteli Atlas.

– Tämä tarkoittaa sitä, että käärrön kuvio voi käydä toteen tänä yönä, totesi Snow vakavana. Meidän tulee valmistautua tulevaan yöhön.

Ilta muuttui yöksi, jonka valaisivat yhä kirkkaammaksi tullut tähtitaivas ja täysikuu. Uteliaisuus ja jännitys kasvoivat koko ajan enemmän. Mitä seuraavaksi tapahtuisi? Joukko oli asettunut seuraamaan Otavan ja kuun näytöstä. Aikaa ei enää kuluisi kauan, sillä käärön mukainen kuvio oli pian toteutumassa taivaalla.

- Atlas, katso taivaalle! Nyt alkaa jo kohta tapahtua, sanoi Snow.
- Paljon on tullut tähtitaivasta katseltua, mutta tässä on jotain erikoista, sanoi Atlas.

Snow oli mietteissään ja pohti.

- Käärön kuviossa oli keskellä rubiini, josta oli vedetty viivat taivaalle ja elefantteihin. Ehkä rubiini on avain johonkin?
- Tuossa voi hyvinkin olla järkeä, vastasi Atlas. – Rubiini, jalokivien kuningas, avaa portin johonkin toiseen maailmaan. Saa nähdä.
- Rubiini on minulla valmiina, sanoi Aurora Star.

Täysikuu oli siirtynyt Otavan tähtikuvion kauhaan. Kuunsäde heijastui terävästi meren pintaan. Tuntui, kuin aika olisi pysähtynyt.

Snow sanoi Aurora Starille:

- Nyt on se hetki, joka käärössä on kuvattu. Nosta rubiini ilmaan, niin katsotaan mitä tapahtuu.

Aurora Star nosti kätensä ylös ja puristi tiukasti punaista rubiinia sormiensa väliin. Otavan uloimman tähden, kuun ja rubiinin välille syntyi kirkas säde. Rubiinin yläpuolelle avautui hologrammimainen sininen valo, jonka sisällä kolme iloista elefanttia hymyilivät. Meri hiljeni. Ystävykset seurasivat haltioituneina elefanttien tanssahtelevaa liikettä. Alkoi kuulua voimistuvaa laulua, joka täytti kaiken.

*Me tanssimme yhdessä,
me juomme yhdessä samasta virrasta
olemme merta ja maata,
koko tähtitaivas peittonaan
Matkalla valkoisen elefantin
kulkee viesti maahan tarujen
valkoiseen ja jäiseen suunnassa taivaan navan
Kanootti ja kuu yössä rubiinin kohtaa
rauhan ja ystävyyden viesti aukeaa
Kanootti ja kuu matkaa jatkaa
rubiini maasta levon saa
viesti perille on saapunut maasta Intian
Me tanssimme yhdessä,
me juomme yhdessä samasta virrasta
olemme merta ja maata,
koko tähtitaivas peittonaan.*

Hologrammi sammui, ja rubiini jäi vielä loistamaan. Kuu oli siirtynyt pois Otavan tähtikuvion kauhasta. Ystävykset olivat nähneet elefanttien tanssin ja kuulleet laulun. Aurora Star rikkoi pysähtyneen hiljaisuuden.

– Melkoinen esitys. Mitähän kaikki tarkoitti? kysyi Aurora Star muilta.

– Viesti oli lähetetty Intiasta ja varmastikin joskus kauan, kauan sitten, sanoi Snow.

– Sitä, miten valkoinen elefanti on tänne päätynyt, emme varmaan koskaan saa tietää, arveli Atlas. – Ja muuten, muinaisessa Intiassa Otavan tähtikuvion kauhaa sanottiin kanootiksi, hän vielä viisasteli.

– Laulussa kerrottiin rubiinista, joka ”maasta levon saa”. Ehkä olisi hyvä järjestää valkoiselle elefantille ja rubiinille lepopaikka? mietti Snow.

– Näin tiedustelulennolla hylätyn kallioluodon, jossa on unohdettu kivinen kummeli. Se olisi mitä parhain paikka, sanoi Harriet.

Kaikki olivat samaa mieltä Harrietin ajatuksesta. Tarkoitus oli saada tehtävä valmiiksi ennen auringonnousua. Aikaa ei ollut liikaa. Harrietin pohjaan kiinnitettiin pitkä köysi, joka pujotettiin valkoisen elefantin kuution alle. Köysi kiristyi, ja painava kristallinen kivi nousi ilmaan Aurora Starin kämmeneltä.

Täysikuu ja kirkas tähtitaivas valaisivat joukkion matkaa kohti hylättyä kallioluotoa. Valkoinen elefantti Abhaya eteni ilman halki roikkuen Harrietin köydestä. Aurora Starin komentokeskus ja jäänmurtaajien siniset valot loistivat kuin majakka yössä. Matkaa oli vielä jäljellä.

- Melkoista kyytiä mennään, mutta kyllä me perässä pysymme. Älä huoli, sanoi Snow Harrietille.
- Parasta pysyä, jos aiomme ehtiä tekemään kaiken ennen auringonnousua, sanoi Harriet.
- Nyt ei tullut sukelluskeikkaa, sanoi Rovi keikkuen Snow'n ulkosivulla. Atlas osallistui mukaan keskusteluun. – Kyllä täällä arkistossa vielä tehoja piisaa. Perässä tullaan.
- Tämä retki on omistettu valkoiselle elefantille ja kaikille maailman elefanteille, sanoi Snow tunteikkaana.
- Näin on, vahvistivat muut vielä Snow'ta.

Jäänmurtaja Snow ja ystävät olivat saaneet yllättävän tehtävän päätökseen. Meren pohjasta löytynyt valkoinen elefantti Abhaya oli nyt asetettu tukevasti kiinni kummelikivien päälle. Rubiini oli istutettu syvälle kallion uumeniin kummelin alle. Jäätikkö oli koitunut pitkällä matkalla Abhayan kohtaloksi. Sulanut jäätikkö oli kuitenkin kuljettanut Abhayan siirtolohkareen lailla pohjoiseen, jonne hänen olikin ollut määrä kulkea. Matka Intiasta Suomenlahden itäiselle ulkoluodolle oli kestänyt 15 000 vuotta. Tänä aikana sulaneesta jäätiköstä olivat syntyneet ne meret, joilla nykyään majakat valaisevat ja jäänmurtajat avustavat laivoja kylminä talvikausina. Abhayan viesti oli löytänyt perille pohjoiseen ja joukolle, joka ymmärsi sen merkityksen: rauhan ja ystävyiden.

Aurinko nousi kirkkaana itäisestä horisontista ja valaisi taianomaisesti luotoa. Ystävykset kunnioittivat yhdessä valkoista elefanttia.

– Nyt valkoisen elefantin on hyvä levätä. Tästä alkaa uusi taru valkoisen elefantin kunniakkaasti päättyneestä matkasta, jossa hän toimitti rauhanviestin perille pohjoiseen kaukaa Intiasta, sanoi Snow muille.

– Näin on. Rohkea valkoinen elefantti. Hän on siinä ja pysyy, ikuisesti. Tukipilari kallioon on tehty vahvimmasta teräksestä, kertoi Aurora Star.

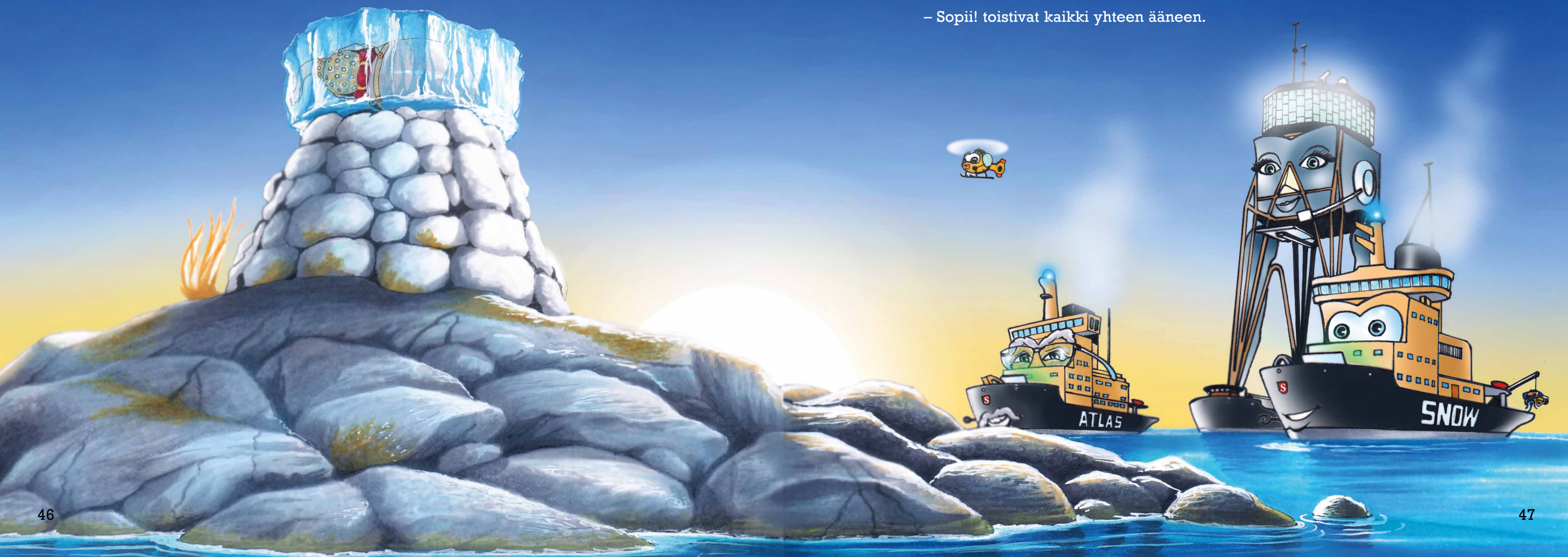
– Punainen rubiini on piilossa syvällä kalliossa. Tästä hetkestä eteenpäin asiasta ei tiedä kukaan. Emme edes me, sanoi Rovi.

– Sen vannomme valkoisen elefantin nimeen, painotti Harriet korkealta ilmasta.

– Vannottu! toistivat kaikki yhteen ääneen.

– Siitä onkin aikaa, kun olen antanut jollekin saarelle tai luodolle nimen. Mitä sanoisitte, jos luotoa kutsuttaisiin tästä lähtien Valkoiseksi Elefantiksi? kysyi Atlas muilta.

– Sopii! toistivat kaikki yhteen ääneen.

Лопру